

Καββαδίας Γιώργος

Περπάτησα στο δρόμο
που σκέπασε η στάχτη

...και καθίς βαδίεις στο δρόμο, γυρνίεις την αδικία, την φευτιά.
Τυλίγει τη μέρα σου ο λόγος κάποιου ισοηλεκτού και τότε
συνειδητοποιείς ότι είσαι ερωτευμένος, ότι γεις για να ερωτεύεσαι...
Κι όταν κάτι τα χαλάει όλα, ιάλη αρχίεις να ιαυτεύεις θε ό,τι είχες
ξεχάσει, αρχίεις να ελιδίεις, κι ο κόσμος, λες, θα ειδηλίγει, θα
δεραιτευτεί, και τα μέλη της κοινωνίας θα λογκευτούν...

*σε όσους με ευθάρρυναν να συνεχίσω το γράψιμο
και σ' εκείνη...*

ΓΚΡΙΖΟ

Τα φώτα της πόλης καθρεφτίζονται στη θάλασσα.
3 το πρωί στα φώτα των αστραπών
που σχίζουν τα σύννεφα.
Στέκεται και νοσταλγεί
τις στιγμές που δεν έζησε.
Αυτές που κάλυψε η ομίχλη του φόβου του,
ο ίσκιος των δισταγμών του.
Όταν το λευκό χρώμα της ζωής σου
αρχίζει να γκριζάρει,
τότε πρέπει ν' αρχίζεις ν' ανησυχείς.
Κάτι έκανες στραβά.
Κάπου έχασες τη διαδρομή.
Ξέρεις, δε μπορείς να 'χεις πάντα δεύτερη ευκαιρία.
Προχωράει ολομόναχος μες στη βροχή
χωρίς να σκέφτεται.
Βήματα στα τυφλά, μηχανικά.
Τ' αυτοκίνητα του προσπερνούν,
μα δε δίνει σημασία.
Λέει πως είναι σα τις στιγμές που θα 'ρθουν.
Θα του προσπεράσουν
και θα χαθούν στα καυσαέρια των αναμνήσεων.
(27/8/2005, 359)

ΤΚΑΡΟΣ ΙΙ

Έλα απόψε να δεις που έφτασε ο κόσμος,
με μαχαιριές στη πλάτη μας, εχάθηκε ο δρόμος.
Φαντάσματα που κρύφτηκαν σε κόσμο δίχως τέλος,
και στη γωνιά περιμέναν να έρθει ένα βέλος.

Το βέλος που θα τρύπαγε όλα τα όνειρα τους,
και θα 'ριχνε στα πόδια τους όλα τα ορφανά τους.
Θα ράγιζε και θα 'σπαγε κάθε μικρό κομμάτι
απ' τη καρδιά που έμεινε χωρίς να γίνει στάχτη.

Ο κόσμος χάνεται ξανά σε σύννεφα μεγάλα,
και τ' όνειρο σου κρύβεται ξανά μες τα μπουκάλια.
Απειλήσες τον ουρανό, απειλήσες κι εμένα,
και τελικά ταξίδεψες με τρένο δίχως φρένα.

Αυτό το βράδυ νόμιζα πως θα με παρασύρει,
πως θα 'κλεινα τα μάτια μου και θα 'φευγα ταξίδι.
Όμως λάθος έκανα για άλλη μια φορά,
βρέθηκα στον αέρα με του Ικάρου τα φτερά.
(22/11/2005, 1:10-Αργότερα προστέθηκε η 3^η στροφή)

ΛΙΙΚΗΜΕΝΟΣ

Πάνε 19 χρόνια τώρα που ταξιδεύω,
κι ακόμα δεν κατάλαβα τι έφαχνα όταν ξεκίναγα τη διαδρομή.
Όνειρα μουσκεμένα από δάκρυα ανέραστων ποιητών
που ζήταγαν απεγνωσμένα μια ανύπαρκτη πατρίδα.
Ημέρες βυθισμένες στην σκοτεινή αγάπη
αυτών που ακονίζουν τα μαχαίρια πίσω από τη πλάτη.
Νύχτες μοναχικές, μελαγχολικές, γεμισμένες σινόπνευμα.
Έτοιμες να λαμπαδιαστούν μπροστά σου
ζητώντας το έλεος σου,
σε μια προσπάθεια να ραγίσουν την πέτρινη καρδιά σου
και να υγράνουν τα μάτια σου που στέρεψαν εκείνο το πρωί...
Ξύπνησες μέσα στ' όνειρο σου κι ήσουν α λείι,
μόνος, αβοήθητος, "γυμνός" μέσα στο κρύο.
Κανείς τους δε σε γνώριζε,
κανείς δε σε θυμόταν.
Ξεχάστηκες και χάθηκες καθώς η δύση ερχόταν.
Ξύπναγες και τα μάτια σου ήτανε βουρκωμένα,
δεν ήξερες πως έχανες σιγά-σιγά εσένα.
Το ίδιο όνειρο έβλεπες όλο το χειμώνα
μέχρι που η μοίρα σ' έριξε σε άσπρο αχυρώνα.
Τώρα πια δε μιλάς,
δε μας ακούς διόλου,
μόνο κοιτάς με το απλανές σου βλέμμα
τη πόρτα που δεν άνοιξε ποτέ και για κανένα.
(28/1/2006, 23:29)

ΠΟΣΟ ΑΚΟΜΑ;;;

Κυνήγησες το θάνατο κι αυτός σου κρύφτηκε πίσω από τους θάμνους,
μη και του βρεις.
Έφαξες βαθιά μέσα σου να βρεις την αλήθεια που τόσα χρόνια
αγνοούσες. Μια αλήθεια σκληρή σαν όλες τις άλλες.
Πήγες 16 κι ακόμα κρύβεσαι πίσω από το δάχτυλό σου.
Τι ζητάς να βρεις μέσα σε τέτοια βροχή; Ποιος περιμένεις να σου
μιλήσει; Ποιος να χαϊδέφει με ένα βλέμμα τα μαλλιά που μάζεφες μόνη
σου από το πάτωμα;
Ζήτηγα πολύ καιρό αυτή τη στιγμή να σου μιλήσω, να σου πω τη
σκέφτομαι και δε κοιμάμαι τα βράδια... Και να που τώρα έχω την
ευκαιρία και δε ξέρω τι να πω.
Κι ύστερα, χάνεσαι μέσα στο φως του ήλιου περιμένοντας μια
έκλειψη για να σε δω ελάχιστα πίσω από μια ακτινογραφία
εγκεφαλική, λίγο μπερδεμένη... Μπερδεμένη από έννοιες
καταχωνιασμένες στο ντουλάπι που άφησες ανοιχτό πριν φύγεις από
τη σοφίτα της ζωής σου. Τελικά τι ζητούσες, τι έφαχνες;
Ένας θάνατος τρομαγμένος συνεχίζει να είναι κρυμμένος, μα εσύ δε
φάχνεις αυτόν. Ζητάς κάτι παραπάνω, κάτι οριστικό κι αμετάκλητο.
Αυτό που θα σε κρατήσει για πάντα στο κόσμο των σκιών χωρίς να
έχεις καμιά υποχρέωση, μα και καμιά ανταμοιβή.
Νύχτωσε πάλι μα εσύ συνεχίζεις την έρευνα. Όλη μέρα, κάθε μέρα,
χάνεσαι περισσότερο, γίνεσαι πιο αχνή, εξαφανίζεσαι... Δε
καταλαβαίνεις ότι το μονοπάτι της αναζήτησής σου σε παίρνει μακριά;
Εξαϋλώνεσαι... Λιώνεις... Γίνεσαι υγρό, που στάζει σιγά-σιγά μέσα σε
άδειους, στοιχειωμένους σωλήνες και μένει στάσιμο μόλις δει το σκοτάδι
που το κύκλωσε.
Όταν χειμωνιάσει πάλι θα γίνεις στέρεο αντικείμενο και θα αρχίσεις
ξανά το ταξίδι σου... Θα ζεις και θα χάνεσαι κάθε τόσο.
Θα έρχεσαι και θα φεύγεις από δίπλα μου κι εγώ θα περιμένω το
χειμώνα μήπως και δω τα μάτια σου ανθισμένα, κι όχι δακρυσμένα, για
μια τελευταία φορά...
(26/03/2006, 16:32)

ΤΡΕΛΛΑΔΙΚΟ, ΩΡΑ: ∞ ++

Κριτούσα το χώμα,
περιμένοντας ν' ανθίσουν τα λουλούδια που ποτέ δε φύτεψα,
έχοντας περάσει μια ολόκληρη μέρα στα λευκά.
Μια δύσκολη μέρα τριγυρνώντας σ' έναν τεράστιο κήπο
κάπου στις γειτονιές του Πειραιά.
Αδιαφορώντας για ό,τι είχα ξεχάσει.
Ένωθα το κεφάλι μου βαρύ,
σαν να επρόκειτο να φύγει από τη θέση του.
Είναι κάποιες στιγμές που αναρωτιέσαι, "Πώς περπατάω;",
κι απάντηση δε δίνεις.
Μια ακόμη ρητορική ερώτηση
ανάμεσα στις τόσες που κάνεις μέσα στο κελί σου
αναμένοντας κάποιον επισκέπτη ή έστω τον "ναρκω-γιατρό"
για να σε "ηρεμήσει",
και να γυρίσεις στη θέση 00:00 το ρολόι των συναυτήσεων,
και πάλι από την αρχή...
Χαμένος σε μια πόλη χαμένων
που εξαϋλώνονται μέρα τη μέρα σ' ένα ταξίδι φεύτικης
πραγματικότητας.
Βρες μου ένα τρόπο να λύσω τα άορατα δεσμά μου,
να σκαρφαλώσω και να περάσω από τα ανύπαρκτα κάγκελα,
να τρέξω πάνω στο άφραστο χορτάρι της αναζήτησης
και τελικά να φτάσω στο πολυπόθητο σπίτι μου,
που θα καίγεται από τη φωτιά που είχα βάλει εγώ για να
αυτοκτονήσω...
(3/10/2006, 23:24)

ΑΔΕΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Χωμένοι σε μια Χριστουγεννιάτικη παράσταση ειδώλων,
ήρεμοι μέσα στην ανύπαρκτη ανησυχία μας.
Μια ακόμη πλαστή εικόνα χαράς που θα χαθεί σε 15 μέρες.
Ανύπαρκτες νεράιδες, ανύπαρκτοι καλικάντζαροι...
Ψέματa, ψέματa, ψέματa.
Αναζητήσεις ουσιαστικά νεκρών γιορτών
που χάνονται όλο και περισσότερο, που θάβονται πιο βαθιά μέσα μας.
Έφαχνα πώς ν' αρχίσω, τώρα ξέρω, τώρα άρχισα...
Αλοίμονο σ' όσους δεν αρχίζουν, σ' όσους τελειώνουν νωρίς.
Βρήκα ένα μέρος ήρεμο, ήσυχο να κρύψω τη χαρά μου.
Πριν ξημερώσει το ανακάλυψε η κατάρα που σέρνεται από πίσω μου
και τη μαύρισε, την έκανε κομμάτια...
Έτσι πρέπει, έτσι έπρεπε να γίνει...
Το γνωρίζω,
το ήξερα από την αρχή.
Πάντα το γνωρίζω, μα πάντα κάνω το ίδιο λάθος.
Πώς αλλιώς άλλωστε θα συνεχιζόταν η ιστορία;
Καλές γιορτές λοιπόν,
ευτυχισμένος ο άδειος χρόνος που περιμένει στο κατάφλι.
Πρέπει να κοιμηθώ τώρα,
πρέπει να θυμηθώ που άφησα τελευταία φορά το σπίτι μου
και να βρω εκεί τα κλειδιά που θ' ανοίγουν τη πόρτα του.
Ελπίζω το κρεβάτι μου να είναι ακόμα εκεί...
(7/12/2006, 2:01)

ΣΠΛΑΣΜΕΝΑ ΙΔΑΝΙΚΑ

Καλύπτω τις πληγές που μου άνοιξε η κακοκαιρία.
Κλείνω στα χέρια μου τα όνειρα των είκοσι αυτών χρόνων.
Τα κρατώ γερά, σφιχτά σα να φοβάμαι μη μου φύγουν.
Τα κρατώ και υψώνω το χέρι μου...
Τα βλέφαρα μου πέφτουν λίγο.
Ισα-ίσα για να με ξεκουράσουν κι ύστερα πάλι να βραχούν για κάτι
που έπεσε στο δρόμο.
Η επαφή έχει χαθεί,
το νόημα έρπεται μπροστά μας, η ιστορία γράφεται ξωπίσω μας.
Νιώθω τα αισθήματά μου να καταπνίγονται σ' αυτόν τον τόπο.
Βλέπω τους τοίχους γύρω μου να στενεύουν συνεχώς.
Είναι όπως όταν βουλιάζουν το κεφάλι σου στο νερό για να σε πνίξουν
κι εσύ ζητάς να εκτιναχθείς έξω.
Εκτίναξη, απόδραση, διέξοδος...
Όλα τα ίδια είναι.
Όλοι γίνονται ίδιοι κάποια στιγμή.
ΌΛΟΙ!
Αυτό φοβάμαι!
Ότι το χέρι μου θα μείνει υψωμένο,
αλλά το νόημα θα το σκοτώσω εγώ ο ίδιος
καθώς θα περπατώ λιωμένος από τα όνειρα που δε θα 'χω.
Οι πληγές μου;
Καλοκαίριασε φίλε πολλές φορές από τότε και χειμώνιασε άλλες
τόσες.
Είναι κάποια πράγματα φίλε που δεν εξαλείφονται.
Νύχτωσε και δυστυχώς πρέπει να σ' αφήσω πάλι.
Το τελευταίο τρένο μόλις που το προλαβαίνω...
Τ' όνομα μου;;;
Τι σημασία έχει;
Όταν ξυπνήσεις θα με βάλεις κι εσύ στη χούφτα σου,
κι ίσως να μη σου πέσω στο δρόμο.
(6/2/2007, 0:03)

ΠΤΩΣΗ ΣΤΟ "ΑΟΥΣΒΙΤΣ"

... και εκεί που καθόμουν, την είδα να περνάει μπρος μου,
την είδα να βαδίζει αργά με μια χούφτα "ποτισμένα" λουλούδια,
μια χούφτα φέματα.
Ψευτιές που κυοφορούν τη θλίψη,
το σκοτάδι της ψυχής της.
Βρίσκομαι στη μέση μιας διαδρομής που ποτέ δε μπόρεσα να
τελειώσω,
τρέχω να προφτάσω μα όλο κάτι πίσω με γυρνά,
όλο κάτι μηδενίζει τα χρονόμετρα και με σπρώχνει στην εκκίνηση.
Σα να μην είπα τίποτα, σα να μην έκανα τίποτα, όλα από την
αρχή...
Κλείνω τη πόρτα ξωπίσω,
θέλω να μείνω για λίγο μόνος να μείνω για λίγο νεκρός,
να μείνω για λίγο ερπετό που δαγκώνει τον εαυτό του
και διοχετεύει το δηλητήριο του στον οργανισμό του.
Να μείνω να σκεφτώ, τη είπα μέσα στη βράση της ψυχής,
του μυαλού,
των νεύρων.
Να αφουγκραστώ την αλήθεια που φωνάζει δυνατά,
να νιώσω τον παλμό της νύχτας
που θα με οδηγήσει ξανά μέσα στο υπόγειο του Άουσβιτς...
Να θυσιαστώ, ξανά, και ξανά, και άλλη μια φορά...
(29/5/2007, 20:59)

ΚΟΚΚΟΣ ΦΞΙΛΕΩΣΗΣ

Ένας κόκκος άμμου σ' ένα δάχτυλο σκληρό,
γυρεύει αέρα να τον πάρει μακριά.
Να φύγει όπως φεύγει η ζωή μας μέσα στην αιωνιότητα
και να μπλεχτεί μέσα σε άλλους,
να υγρασθει καθώς θα ταξιδεύει,
και τελικά, να πνιγεί στη θάλασσα που σαν θεότητα φροντίζει την
εξιλέωσή του.
Έφαξα καιρό για να βρω τη διαδρομή που έπρεπε να ακολουθήσω
και να βγω στη θάλασσα.
Έφαξα καιρό τον τρόπο να πνιγώ κι εγώ ταξιδεύοντας.
Τώρα πια, νομίζω πως το πέτυχα,
πέτυχα να νικήσω σε μια μάχη την εξιλέωση,
την ειλικρίνεια που λίγοι θυμούνται...
Και θέλω ακόμα να ταξιδεύω,
θέλω ακόμα να φεύγω μακριά,
να συλλέγω κόκκους άμμου και να τους μιλάω για τα ταξίδια μου,
για τα όνειρα μου,
για τα πλοία μου...
Να τους μιλάω για τη στεριά μου,
που ξέρει να με κρατάει δεμένο, παρά τους σεισμούς, παρά τις
πλυμμήρες...
(4/7/2007, 3:08)

ΑΝ... ΤΟΤΕ

Αν θα ήμουν σκιτσογράφος,
θα ήξερα τι να ζωγραφίσω...
Αν θα ήμουν συνθέτης,
θα ήξερα τη μουσική να συνθέσω...
Αν θα ήμουν τραγουδιστής,
θα ήξερα για ποιον να τραγουδήσω...
Αν θα ήμουν γλύπτης,
θα ήξερα ποια μορφή να σμιλέψω...
Αν θα ήμουν ποιητής,
θα ήξερα ποια θα 'πρεπε να 'ναι η μούσα μου...
Αν είμαι κάτι απ' αυτά, δεν είμαι τίποτα.
Αν έχω κάτι απ' αυτά, είμαι τα πάντα...
(1/8/2007, 1:09)

ΨΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥΧΡΩΜΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Μακάρι όσοι ζούμε να είμαστε νεκροί, απλά νεκροί.
Κι όλο αυτό που ζούμε να ήταν... φέμα.
Σαν το μάθουμε θα τρελαθούμε,
θα πηδήξουμε ψηλά από χαρά γιατί θα ξέρουμε...
Θα ξέρουμε τι ζήσαμε, τι ζητήσαμε.
Τώρα απλά περπατάμε,
απλά μιλάμε,
απλά επικοινωνούμε.
Ναι, υπάρχω, είμαι ακόμα εγώ.
Ό,τι αστέρι είδες στη διαδρομή σου,
έπεσε στην αγκαλιά σου κι έσβησε...
Πολλοί μου 'χουνε πει πολλά πράγματα.
Δε ξέρω τελικά τι να ακολουθήσω,
για τι να προσπαθήσω.
Βλέπω μια σημαία,
ένα κομμάτι χρωματιστού υφάσματος.
Κρέμεται εκεί πέρα,
επιβλητική όπως πολλοί θέλουν να την βλέπουν.
Ένα ύφασμα που έσπειρε τη διχόνοια σε όλο τον κόσμο.
Ναι, είμαι δικός τους, θα μείνω δικός τους.
Κι εσύ με τα μικρά μάτια σου
προσπάθησε να εστιάσεις στα καλλίγραμμα πόδια της ανώνυμης
κοπέλας στη μπάρα...
Δεν ανοίγω τα μάτια κανενός,
απλά κρατάω τα δικά μου ανοιχτά.
Αν θες να τα ανοίξεις κι εσύ, κάν' το μόνος σου όπως όλοι μας.
(7/8/2007, 15:14)

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Αυτό που πάντα με προβλημάτιζε
ήταν που κρατούσες κλειστή την καρδιά σου...
Την προφύλαζες με ένα φύλλο ατσάλι,
να μη βλέπω μέσα...
Φοβόσουν...
Δε ξέρω τι, αλλά φοβόσουν.
Ήθελα να δω και δεν γινόταν,
παραβίαση προσωπικών δεδομένων.
Να μ' άφηνες, μόνο να μ' άφηνες,
ίσως να ήταν καλύτερα,
μπορεί όμως και χειρότερα.
Πολλές φορές έγραφα και έσβησα πράγματα.
Ίσως να ήταν πιο καλά έτσι.
Αυτό όμως δε θα το σβήσω,
ό,τι και να πεις είναι αλήθεια.
Σ' αγαπάω!!!
(4/9/2007, 2:10)

ΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ;

Έχω μπερδευτεί,
όχι γι' αυτά που νιώθω,
αλλά για το τι συμβαίνει.
Δε μπορώ να μην ξέρω τι συμβαίνει,
όχι από περιέργεια,
από καθαρό ενδιαφέρον.
ΟΚ, θα κάνω στην άκρη,
θα περιμένω,
όμως θα γυρίσω πάλι,
όχι από εγωισμό, από όνειρο...
Ξέρεις καλά τι σημαίνει όνειρο.
Δεν θα ψηφίσω,
όχι, θα αρνούμαι ό,τι μπορεί να με βασανίσει κάποια στιγμή.
Ο φόβος είναι ήττα...
Νομίζω πως φοβάμαι...
Θα 'λεγα λόγια υγρά,
λόγια ματωμένα απ' την καρδιά.
Θέλω να τα πω...
Όμως όχι, δεν θα το κάνω...
Ο Σεπτέμβρης δεν είναι συναυλίες,
χειμώνας είναι,
κάνει κρύο...
Μια γαμημένη απόσταση δε μπορεί να τα καταστρέψει όλα...
Ποτέ δεν πρότεινα προσβάλλοντας,
Και που αστράφτει τώρα,
μου είναι αδιάφορο...
Θέλω να βραχώ απ' τη βροχή και να μην κάνω μπάνιο...
Το τοιμέντο γύρω με τις καρφωμένες κεραίες με πνίγει...
Θέλω να χαθώ...
Αρμοδιότητες, γλειφιμάτα,
κι όλα αυτά για μια ματαιόδοξη προσπάθεια συλλογής τίτλων.
Απλά μάλλον δεν είμαι ό,τι παρουσιάζω, ό,τι γράφω...
Είμαι ψεύτης...
(5/9/2007, 0:51)

ΝΑ ΘΥΜΑΣΑΙ

Όσο μεγαλώνεις μαθαίνεις να ζεις.
Όσο ζεις μαθαίνεις να ξεχνάς.
Όταν θα τα ξεχάσεις όλα,
θα είναι πια αργά για σένα.
Φρόντισε να θυμάσαι...
Θα σε "βασανίσουν",
θα σου στύφουν το μυαλό,
μα εσύ να θυμάσαι...
(17/8/2007, 13:39)

ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΗ

Όνειρα σχισμένα από χαρτοκόπτες βαυδάλων.
 Βάνδαλοι μοναχικοί,
 φοβισμένοι από τον κρατήρα της ψυχής σου.
Από αυτόν που έχει τη δύναμη να αλλάξει τα πάντα.
 Μια λέξη, η αυτοκαταστροφή σου.
 Μια σκέψη, η επιβίωση σου.
 Μια ματιά, η ψυχή σου.
 Ένα όνομα, θυμίσου...
Θυμίσου πώς κοιτούσες ολόγυρα μήπως βρεις κάτι,
 κάτι που να μπορεί να σε κρύψει για λίγο.
 Να μπορέσεις να ηρεμήσεις,
να ζωντανέψεις ξανά και να βρεθείς στο δρόμο που είχε κόψει ο
 σεισμός.
 Να βρεθείς εκεί και να συνεχίσεις τη διαδρομή.
 Έφτιαξε ο δρόμος,
 μπορείς να τον περπατήσεις.
Μόνο, να, το χέρι μου μην αφήσεις.
 Εγώ τον έφτιαξα το δρόμο,
 δεν άντεχα τη προσμονή.
 Μόνο ένα πρόβλημα...
 Σαν βρέχει,
το ρέμα γουσκώνει και περνάει από πάνω με ορμή.
 Δε θα αντέξω να σε παρασύρει.
 Κι αν κάποτε το κάνει,
θα το 'χω κολυπήσει κι εγώ...
 (2/9/2007, 23:52)

ΚΙΘΑΡΙΣΤΙΚΟ ΚΟΝΣΕΡΤΟ

Δεν έχει σημασία να ξέρεις μουσική φίλε.
Σημασία έχει να ξέρεις τι σημαίνει η πέννα και τι οι χορδές...
Χωρίς χορδές δεν υπάρχει μουσική,
μόνο μια απέραντη ηρεμία,
μια απέραντη γαλήνη που καταντάει εκνευριστική.
Χωρίς πέννα είναι δύσκολο να σολάρεις,
δύσκολο να συνεχίσεις...
Οι επιλογές μας είναι αυτές που μας κάνουν αυτό που είμαστε...
Τα όνειρα, αυτό που θέλουμε να γίνουμε...
Ίσως να μην είναι γραφτό να έχουμε την ευτυχία,
ίσως κι αυτή να μη θέλει να μας πλησιάσει.
Μα ακόμα κι έτσι, εμείς προσπαθούμε,
την φάχνουμε, κι όταν πια τη βρούμε,
κάτι μας τη χαλάει και τα "θέλω" μας υπερνικούνται από τα γραφτά...
Δε ξέρεις πώς είναι...
Καλύτερα να μη μάθεις...
Μια φορά συμβαίνει,
κοίτα να την αρπάξεις...
(8/9/2007, 1:19)

ΝΙΩΘΕΙΣ... ΘΝΗΤΟΣ

Ο τοίχοι αυτοί με περιορίζουν,
με κλείνουν σε ένα πεδίο μαγνητικό
που τραβάει ό,τι τολμάει να περάσει από το μυαλό μου...
Ένα μαγνήτη, ένα μαγνήτη θέλω για να τραβήξω πίσω ό,τι μου
έκλεψαν, ό,τι ήταν “απαγορευμένο”...
Νιώθω να πλυμμηρίζω από το αίμα μου,
θα ’σπασε η τρόμπα φαίνεται!
Το νιώθω να ανεβαίνει,
θέλει να πνίξει ό,τι αγνό υπάρχει μέσα μου...
Είναι αυτές οι ώρες που θα προτιμούσα να μην ένιωθα,
να ήμουν απλά ένας “άκαρδος γίγαντας”,
ένας “άμυαλος επιστήμονας”.
Να είχα τη γνώση, τα προσόντα
αλλά να μου έλειπε το σημαντικότερο εφόδιο...
Ήθελα να πω δυο λέξεις,
δυο απλά πραγματάκια που τρέπουν σε φυγή όσους τα ακούνε...
Με πονάει που δε μπορώ,
αρρωσταίνω που είμαι εδώ...
Πάντα ο αγαπημένος μου χώρος σε μια πολυκατοικία ήταν η
ταράτσα...
Εκεί, εκεί ο αέρας έρχεται σε επαφή με το δέρμα σου,
με τα υγρά σου μάτια.
Εκεί παίρνουν ούτως τα μυαλά σου αέρα.
Νιώθεις ελεύθερος, κι ας μην είσαι!
Νιώθεις “καθαρός”, κι ας μην είσαι!
Νιώθεις έτοιμος να πέσεις, κι ας μην είσαι!
Νιώθεις “φτιαγμένος”, κι ας μην ήσουν ποτέ!
Νιώθεις Θεός, μα δε θα γίνεις ποτέ!
Τώρα νιώθω θνητός,
κι αυτό θα είμαι για πάντα...
(13/9/2007, 22:31)

ΘΗΛΑΖΩ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

Δεν είναι ότι δεν ήθελα,
απλά μερικές φορές τα “θέλω” μας υπερνικώνται από τη μοίρα...
Αυτές τις τρεις στη συσκευασία της μίας κυρίες,
Μαυροντυμένες, ακούνε meta...
Και δε τις βρίσκω πουθενά,
να τους εξηγήσω τη μαγεία που θρέφω μέσα μου,
αυτή που μου δίνει ώθηση να συνεχίσω...
Κι από την άλλη, η μεγαλειότητα του κόσμου,
αυτή που με γέννησε,
η ίδια με ρίχνει στον Κεάδα.
Κι όπως μένω ορφανός, θηλάζω τη ζωή μου,
την κάνω αίμα μου...
Κι όταν καμιά φορά στον ύπνο μου, φτύνω της μάνας μου το γάλα,
είναι η ίδια στιγμή που “φεύγω” και βγαίνει απ’ το σώμα μου...
Κι έπειτα, ξυπνάω ιδρωμένος, κλαμμένος, τρομαγμένος
και ζητάω μόνο την αγκαλιά σου,
τη δικιά σου, να σιγουρευτώ...
Μα σαν σ’ αγκαλιάζω, αφήνω κυλίδες πάνω σου...
Έχεις σημάδια της ζωής μου,
έχεις τ’ όνειρό μου στα μάτια σου...
Τώρα, κλαις κι εσύ...
Τώρα νιώθεις αυτό που είδα,
κατάλαβες τους φόβους μου.
Τους είδες ζωγραφισμένους στον καμβά του χαρτιού μου...
Εγώ του συνέθεσα,
εγώ του τραγούδισα,
εγώ θα του σκίσω αν χρειαστεί.
(24/9/2007, 23:34)

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Γιατί να κλεινόμαστε στη μοναχικότητα του εαυτού μας;
Μέσα σ' αυτό το κτίριο αποκλεισμού;
Κι όταν βρίσκουμε μια τρύπα πιθανής διαφυγής,
την κλείνουμε με ένα πλαστικό κουτί...
Γιατί να μην σπάσουμε τα γυάλινα τοιχία με ένα σφυρί αλλιώτικο από
τ' άλλα;
Με ένα σφυρί που θα φωνάζει "είμαι ελεύθερος, δεν είμαι μόνος,
είμαστε όλοι ένα"...
Για ποιο λόγο να μην φωνάξουμε παρέα για κάθε μας δικαίωμα,
κάθετί που μας ανήκει και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο
μας κρύβουν, μας κλέβουν;
Για ποιο λόγο να μην έχουμε άποψη για το τι συμβαίνει γύρω μας,
να αδρανούμε, αλλά να έχουμε απαιτήσεις;
Κι όταν σιγά-σιγά πας να ξυπνήσεις, τσακ,
γίνεται ένα blackout και το ασανσέρ σταματάει...
Κι έτσι μένεις μετέωρος μέσα σε ένα κουτί,
περιμένοντας κάποιος "κουφός" να σ' ακούσει.
Μέσα στην ξηρασία της "πολιτείας" μας,
ένα κόκκινο τριαντάφυλλο αυθίζει,
κι αν δε το προσέξεις,
θα μαραθεί και τα πέταλα του θα σκορπίσουν στον λυσσασμένο αέρα...
Πρέπει να βγει γρασίδι,
πρέπει να 'ρθει χαρά,
πρέπει να ζήσεις...
(30/9/2007, 15:19)

ΝΑ ΠΑΜΕ ΠΟΥ;

Μια φωνή μέσα στον ύπνο μου:
“Σήκω, φεύγουμε”
Για να πάμε πού;
Υπάρχει άραγε διέξοδος από τη ρουτίνα της καθημερινότητας;
Ο ελεύθερος χρόνος χάθηκε καθώς ερχόταν,
στα μονοπάτια της εργασίας,
και αντικαταστάθηκε από τον υλικό ευδαιμονισμό.
“Ποιος είναι αυτός ο κύριος;”,
θα πουν πολλοί.
Είναι αυτός που σας κάνει να τρέχετε σα τα σκυλάκια,
πίσω από ό,τι καινούργιο κυκλοφορεί.
Αυτός που “μικρο-βιάζει” τον εγκέφαλο σας,
κάνοντας σας να πιστέψετε
ότι με τα αγαθά θα κατακτήσετε την ευτυχία.
Η ευτυχία είναι δίπλα σας.
Αρκεί να ανοίξετε τα μάτια σας και να τη δείτε.
Να απλώσετε τα χέρια σας και να την αρπάξετε.
Σταματήστε να βλέπετε μέσα από τα μάτια ενός κουτιού.
Μη περιμένετε να τη δείτε στολισμένη και λαμπερή.
Θα είναι απλή, σεμνή, ταπεινή.
Άγχος και πίεση φτάνουν για να “καταργηθούν”
τα χιλιάδες όνειρα που βλέπουμε.
Φοβάμαι.
Πρέπει να φοβάστε κι εσείς μη καταλήξουμε έτσι:
Ρομπότ προγραμματισμένα να κινηγάνε το χρήμα
από το πρωί ως το βράδυ.
Πού μου λες να πάμε λοιπόν;!
Κοιμήσου.
Ζήσε στα όνειρα σου αυτό που φοβάσαι,
ή δε μπορείς να ζήσεις ξύπνιος.
Μη ξυπνήσεις!
Κοιμήσου αιώνια,
και πού ξέρεις,
μπορεί όταν ξανασηκωθείς
όλα να έχουν αλλάξει προς το καλό,
ή... να έχουν τελειώσει για πάντα...
(15/12/2004, 1:18)

ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΗΣ

Όσοι έχουν διαβάσει αυτά που έχω γράψει
με τη χρονολογική σειρά τους,
θα αναρωτιούνται
μήπως δεν είναι και τα δύο είδη δικά μου.
Όμως, σαν διχασμένη προσωπικότητα
μπορώ και έχω “ποικιλία”.
Ο ένας μου εαυτός είναι ο καλός,
αυτός που τον “μαστιγώνουν”
και λέει κι ευχαριστώ.
Ο άλλος, είναι ο “κακός”.
Αυτός που τα χώνει και δε δέχεται την αδικία.
Θα ήθελα πολύ να επικρατούσε ο δεύτερος.
Όμως στη “μάχη” τις περισσότερες φορές,
ξεχωρίζει ο πρώτος.
Κι έτσι ο “κακός” αρκείται στο γράψιμο.
Θέλω να με κόψω στη μέση
και να με πετάξω στη θάλασσα.
Εκτός κι αν καταφέρω να με αλλάξω.
Τα βράδια, αντίθετα με τους Λυκάνθρωπους,
Διαχωρίζομαι,
και μου δίνεται η δυνατότητα να επιλέξω.
Η σχιζοφρένεια μου δεν έχει όρια τελικά,
δε ξέρω τι να πω!
Ίσως πρέπει να με “ξανακολλήσω”...
Ή μήπως να με ξεφορτωθώ μια και καλή;!
Κανείς δε θέλει άτομα που να τα χώνουν,
έτσι κι αλλιώς δημοκρατία έχουμε,
τι να τα κάνουν;;;
Τι’ αυτό,
ας βρούμε όλοι το χαμένο μας εαυτόλη.
Αυτόν που ακούει,
βλέπει,
αισθάνεται, αλλά...
ΦΟΒΑΤΑΙ!!!
(27/1/2005, 1:13)

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που
για τελευταία φορά έκανα αυτό το ταξίδι.
Πάλι το έκανα πιο συχνά.
Έφρευγα με μόνη αποσκευή το σώμα μου.
Με μέσο το όνειρο και προορισμό το άπειρο.
Ξέρεις, εκεί μπορείς να σκέφτεσαι ελεύθερα,
και να μιλάς δυνατά.
Μπορείς να τραγουδάς για την “επανάσταση” που περιμένεις,
αλλά συνέχεια ξεμακραίνει.
Εκεί, στο άπειρο,
περνάνε από μπροστά σου όλες εκείνες οι “Εύες”
που σε ώθησαν στην “αμαρτία”.
Όμως οι άλλες,
εκείνες που σου μάθανε να ζεις,
παραμένουν στο παρασκήνιο του μυαλού σου,
στο υποσυνείδητο.
Εκεί βλέπεις κορνιζαρισμένους
όλους τους σκληροτράχηλους εξουσιαστές συνειδήσεων,
και με μια κόκκινη μπογιά,
μπορείς και τους “μαυρίζεις”.
Όλα αυτά όμως,
είναι μέσα στο μυαλό μου.
Το ταξίδι θα γίνεται πάντα εκεί μέσα.
Κρίμα που αυτό το μέρος δεν υπάρχει
και δε θα υπάρξει ποτέ.
Θέλω να τινάξω τα μυαλά μου στον αέρα
και να τ’ αφήσω να πέσουν με αλεξίπτωτο
για να μη χτυπήσουν,
έτσι ώστε να συνεχίζω να κάνω αυτό το ταξίδι.
(30/1/2005, 0:06)

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ...

Ακούγοντας τις σταγόνες της βροχής,
ακούω τους ψίθυρους σου.
Ακούω ένα κορίτσι στο σκοτάδι
να κραυγάζει καθώς αστράφτει...
Να φωνάζει με μανία "Γιατί;".
Κάποτε μου 'χες πει ότι η βροχή σε μελαυχολεί.
Ότι καθώς συννεφιάζει,
το σώμα σου στέκει γυμνό
μπροστά από χιλιάδες εκτελεστές,
τις τύψεις σου...
Εγώ σε παρηγορούσα πως, δεν είναι τίποτε.
Όμως τώρα,
μέσα στη συννεφιά εκτελούν εμένα...
Κι όταν πέφτω ακαίσθητος στο πάτωμα,
σφαίρες απ' τα πολυβόλα τους
συνεχίζουν να καρφώνονται στο "άψυχο" κορμί μου.
Έχασα τη παιδικότητα μου
στο δρόμο για τα "σύνορα"...
Και να τώρα,
πάλι η κραυγή του κοριτσιού...
Προσπαθεί να ξεφύγει από το "διάολο"
που της κλέβει τη "ψυχή".
Προσπαθεί...
Συνέχεια προσπαθεί...
(3/3/2005, 2:03)

ΟΝΕΙΡΑ

Τα όνειρα περνούν και φεύγουν.
Σα καράβια απλώνουν τα πανιά τους
και σε ταξιδεύουν στους ωκεανούς του απείρου.
Στα άπατα νερά της λογικής,
γνωρίζεις τον κρυφό σου εαυτό.
Στη διαδρομή σου,
μαζεύεις τις χαμένες σου ευκαιρίες
που επιπλέουν και ζητούν διάσωση.
Κι όταν έρθει η στιγμή να αγκυροβολήσεις,
η ακτή συνεχώς απομακρύνεται,
και δε φτάνεις ποτέ στη γη που τόσο επιθυμείς.
Μα, κι αν ακόμα φτάσεις,
θα σε φάνε τα ερπετά των τύψεων και των ενοχών σου,
που δε μπόρεσες να ζήσεις ευτυχισμένα.
Χαμένες νιότες, των πειρασμών σου απομεινάρια.
Μα σαν ξυπνήσεις και κοιτάξεις στον καθρέφτη,
το πρόσωπο σου άγγιχτο μοιάζει με μωρού.
Και τ' όνειρο που έβλεπες, καρφώνεται στο νου.
Ψάχνεις να βρεις διόδους να εξηγήσεις τις εικόνες του μυαλού σου,
αυτές που εμφανίζονται μπροστά σου
όταν τα μάτια της ψυχής σου κλείνουν
και οδηγείσαι στο μπάχαλο του υποσυνείδητου σου.
Και τελικά χάνεσαι στο βουβό φθιθυρο της σκέψης
που σε κατευθύνει στη τρέλα που κυριαρχεί μετά τη πύλη των
σειρών.
Χωρίς αποτέλεσμα, χωρίς νόημα...
Έτσι...
(27/3/2005, 14:34)

ΕΚΕΙΝΟΣ

Είναι φορές που νιώθω τόσο αδύναμος
μπροστά στην ετυμηγορία της σκέψης μου.
Νιώθω να με καταβροχθίζει το μυαλό μου,
χωρίς να με αφήνει να επιλέξω.
Βρίσκομαι κάτω απ' τον ζυγό του...
Τον φασισμό του...
Κυνηγάω τις ώρες, τις στιγμές.
Προσπαθώ να αλλάξω πράγματα που αυτός κατέστρεψε.
Μάτια!
Τους έχει βάλει προστασία τροποποίησης.
Χάνομαι στο δρόμο που χαράσει εκείνος για μένα.
Τίποτα δε μπορεί να γίνει για να σώσω την κατάσταση.
Θα μείνω αιώνιος δέσμιος του.
Οι επαναστάσεις μου συνεχώς θα καταπνίγονται...
Οι Δούρειοι ίπποι μου θα αποκαλύπτονται...
Πάντα θα ανακαλύπτει το σουγιά που κουβαλάω για να του
αποτελειώσω...
Βοηθήστε τον εαυτό μου να ξεφύγει από εμένα...
'Η μήπως έπρεπε να πω βοηθήστε με να ξεφύγω από τον εαυτό μου;;;
Δε ξέρω...
Δε ξέρω τίποτα...
(12/4/2005, 7:54)

ΚΑΜΠΟΙ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑΣ

Ατέλειωτοι κάμποι καλλιέργειας ψεύτικων ανθρώπων.
Μηχανοποιημένων συνειδήσεων.
Έτοιμο λογισμικό προσαρμόζεται στον κάθε οργανισμό.
Όλα είναι φτιαχτά τώρα πια.
Δεν υπάρχει πραγματική “γέννηση”,
δεν υπάρχει πραγματική “σταύρωση”.
Κανείς δε θυσιάζεται.
Όλοι κοιτάνε τον εαυτό τους.
Ψεύτικα αντικείμενα κυνηγάνε να τρελάνουν,
να στύψουν το μυαλό μας.
Ψεύτικα αντικείμενα, ψεύτικοι άνθρωποι,
αμφιβάλλω αν αυτός ο κόσμος είναι ακόμα αληθινός.
Όλα πουλιούνται κι αγοράζονται,
εξαγοράζονται.
Πού καταλήξαμε εν τέλει;!
Πώς γίναμε έτσι;
Καλύτερα να πέσει φωτιά να μας κάψει.
Δε μας αξίζει ούτε αυτή η ζωή, ούτε κάποια άλλη.
Πρέπει όλοι,
ένας-ένας να αρχίσουμε να πέφτουμε από το “Ζάλογο” της ζωής μας.
Αν “κάποιος” θέλει βοήθεια στο σπρώξιμο,
εγώ είμαι εδώ...
(25/5/2005, 17:03)

ΔΕ ΞΥΠΝΗΣΑ

Η νύχτα για άλλη μια φορά
έχωσε το σκουριασμένο της μαχαίρι στο στήθος μου...
Με κυνηγάνε οι σκιές των ονείρων
που έλιωσε ο κατεδαφιστής ιδανικών.
Με σπρώχνουν συνεχώς στο γκρεμό!
Δε μ' αφήνουν να ησυχάσω κάθε βράδυ.
Όλα είναι μουντά και ξεθωριασμένα σ' αυτό το μέρος που κοιμήθηκα.
Ξέχασα να ξυπνήσω!
Ο δημιουργός των πάντων ξέχασε να με ξυπνήσει,
κι έτσι έμεινα μέσα στο λαβύρινθο της ψυχής μου.
Και πώς να βρεις διέξοδο όταν δεν έχεις το μυαλό σου;
Πώς να βρεις το νόημα όταν χάνεις το λογικό σου;
Ο αέρας μυρίζει φωτιά!
Τη φωτιά που τρέφουνε στα μάτια τους τόσες χιλιάδες παιδιά,
που δε τους αρέσει αυτό που τους πλασάρουν...
Παιδιά που ονειρεύονται!!!
Παιδιά που "αυτοκτονούν"!
Η δικιά μου θάλασσα
με έδωσε στα λυσσασμένα της κύματα
και με βούλιαξε στο πάτο...
(29/7/2005, 23:35)

ΑΜΕΤΟΧΟΙ

Εκτός από εσένα φίλε μου,
σκέφτομαι και την ελευθερία μας
που τη βιάζουν καθημερινά στις σκοτεινές γωνιές του δρόμου κάτι
φρικιά.
Την ποδοπατάνε και κανείς δεν ενοχλείται.
Πέρασαν τα χρόνια που τα ρούχα της έλαμπαν.
Τώρα διακρίνεις τις μολυσμένες πληγές, μέσα από τα κουρελιασμένα
της ρούχα,
που δε λένε να κλείσουν.
Δεν υπάρχει αντίδραση,
δεν υπάρχει τίποτα...
Χωρίς αντίδραση,
θα υπάρχει μόνο δράση.
Τίποτα δεν άλλαξε από τη μια στιγμή στην άλλη,
κι εγώ θέλω να αλλάξουν τα “τώρα” και έρθουν τα “μετά”.
Θες εσύ να ζεις έτσι;
Θες να βλέπεις τις σφαγές αμάχων
και τους ξυλοδαρμούς των “μαύρων”;
Θες να βλέπεις τη χώρα σου να ξεπουλιέται φτηνά στο παζάρι των
“Μεγάλων Εταιρειών”;
“Ξεπουληθήκαμε στο Γιουσουρούμ” είχε πει κάποτε ο Άσιμος,
και τον είχαν για τρελό.
Κάτι τέτοιες βραδιές είναι που πνίγομαι
και θέλω να βγάλω μια κραυγή.
Μια κραυγή που θα διαπεράσει τα τύμπανα σας
και θα σας ξυπνήσει.
Μα φοβάμαι,
φοβάμαι μήπως αποτύχω
και τελικά με κλείσουν σε ένα λευκό δωμάτιο
κάπου στον ωκεανό του σύμπαντος.
(13/11/2005, 22:04)

ΕΡΗΜΙΑ

Έρημα σχολικά κτίρια,
περιτριγυρισμένα από φυτά που δεν κλαδεύτηκαν ξανά...
Τοίχοι ξεφτισμένοι,
σοβάδες σκορπισμένοι παντού.
Μια μπάλα ξεχασμένη στο προαύλιο,
είχε ξεβάψει, κάποτε έπαιζαν μ' αυτήν.
Οι κούνιες, εκεί, περιμένουν να ζωντανέψουν και πάλι,
μα μόνο ο αέρας σαν περνάει τους δίνει λίγη κίνηση
όπως τότε που έσφυζε από ζωή ο τόπος.
Πέρασα από το ποτάμι,
ένα παιδί στεκόταν μόνο του και έπαιζε με έναν βάτραχο που μόλις
είχε πιάσει.
Το άκουσα να μονολογεί,
δεν έκανα λάθος, μιλούσε στον βάτραχο,
του εξηγούσε πως δε θα ξανάπαιζαν μαζί, θα έφρευε...
Το βράδυ, στην πλατεία, στο καφενείο, οι γέροντες συζητούν,
"ερήμωσε ο τόπος μας Νικόλα, ερήμωσε...", άκουσα κάποιον να λέει,
και είδα την πίκρα μές στα μάτια του...
(8/10/2007, 14:46)

*...παρά τα όσα λες, βλέπεις λευκό φως στον ορίζοντα, βλέπεις αλλαγή
να ιδιαιτέρη και την ιδιαιτέρη... Για έναν καλύτερο κόσμο, για
ένα καλύτερο αήρω, για μια καλύτερη ευκαιρία... Εδώ θα είμαστε
κι ερείς, εδώ θα είμαστε κι ερείς. Μαρί θα αγκαλιαστούμε και θα
δακρύσουμε γι' αυτό που μόνο ερείς ξέρουμε...*

*Επιμέλεια βιβλίου: Καβαδιάς Γιώργος
Φωτογραφία και Επιμέλεια Εξωφύλλου: Μαριέττα
Επικοινωνία: 6942788197, gnyxteridas@gmail.com
21/10/2007*